

[Poul Møller.]

somheder bistår de ansatte med vejledning; thi da forslaget formål er at fremme arbejdslysten og fjerne den hyppige indvending imod overarbejde, ekstra indsats o. lign., at det på grund af skattebyrden ikke kan betale sig at forøge sine indkomster, er det i såvel arbejdsgiveres som arbejders og funktionærers interesse, at alle bliver bekendt med forslaget muligheder.

Da det efter forslagsstillernes opfattelse vil have lange udsigter med gennemførelse af en samlet skattereform, og da samfundet netop i landets nuværende økonomiske situation har brug for den størst mulige produktive indsats af alle, har vi anset det for rigtigst at fremsætte forslaget til særskilt behandling i det høje ting, således at en løsning på dette presserende problem kan tilvejebringes så hurtigt som gørligt. Ved fremsættelse af ligningslovforslaget har den højtærede finansminister på samme måde taget visse af skattereforens problemer ud til særskilt behandling, og vi har derfor anset det for naturligt, om samme fremgangsmåde benyttes i dette tilfælde.

Da forslagsstillerne ikke har haft bistand af skattedepartementets embedsmænd ved forslaget udarbejdelse, kan det ikke udelukkes, at forslaget indeholder tekniske mangler, som formentlig vil kunne afhjælpes under en udvalgsbehandling.

Det er vort håb, at forslaget vil give anledning til fordomsfrit at behandle dette for adskillige borgere betydningsfulde problem, og i dette håb skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om voldgift i arbejdsstridigheder, der truer omfattende samfundsinteresser [af Bertel Dahlgaard m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 93, fremsættelsen i tidenden sp. 46).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag): Lovforslaget tilsigter at udstyre statsministeren med beføjelser til at henvise

visse truende arbejdskonflikter, som hverken parterne selv eller forligsinstitutionen har kunnet løse, til afgørelse ved tvungen voldgift. Statsministeren har bedt mig om i min egenskab af arbejdsminister at svare på regeringens vegne.

Jeg synes, man må erkende, at lovforslaget vedrører et særdeles væsentligt samfundsspørgsmål, et spørgsmål, som jo adskillige gange har givet regeringer af forskellig partifarve og også folketinget særdeles drøje problemer at kæmpe med. Man må også give de ærede forslagsstillere ret i, at disse problemer nu efterhånden mange gange gennem den sidste snes år netop er blevet løst enten ved voldgift eller ved lovgivningsindgreb af anden karakter. Man kan vel heller ikke afvise, at sådanne indgreb kan finde sted i fremtiden, hvor livsvigtige samfundsinteresser kommer i fare. Hermed er imidlertid ikke givet, at sådanne indgreb altid vil finde sted, og dette er vel det væsentlige.

Lovforslaget er i det store og hele enslydende med det i 1946 fremsatte forslag, dog med en enkelt forskel, idet beføjelsen til statsministeren efter forslaget af 1946 kun kunne udnyttes af statsministeren med folketingets samtykke. Efter det foreliggende forslag kan beføjelsen udøves af statsministeren alene. Dette kan formentlig fortolkes som udtryk for, at de ærede forslagsstillere har større tillid til den nuværende statsminister end til statsministeren i 1946, og dette takker vi naturligvis for.

Jeg tror imidlertid ikke, at statsministeren bryder sig om at få tillagt denne beføjelse, og jeg tror heller ikke, det ville være rigtigt at vedtage en lov som den, der her er stillet forslag om. Jeg betvivler ikke de ærede forslagsstilleres gode hensigter, men risikoen ved en lov som den foreslåede er bl. a., at enhver forhandling mellem parterne og ethvert forligs- eller mæglingsarbejde bliver meget stærkt svækket. Bevidstheden hos parterne om, at konflikt er udelukket, vil svække parternes forhandlingsvilje og måske også deres ansvarsfølelse; de vil føle sig fristet til at indtage, hvad man i organisations sproget kalder en procederetaktisk holdning. De vil overfor ethvert fremført argument, ethvert foreliggende problem, enhver indrømmelse uafsladelig spørge sig selv, hvorledes dette